

268

USTAWA

z dnia 2 marca 2000 r.

o zmianie ustawy — Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy o administracji rządowej w województwie.

Art. 1. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. — Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 1980 r. Nr 9, poz. 26 i Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 7, poz. 55 i Nr 45, poz. 289, z 1983 r. Nr 41, poz. 185, z 1984 r. Nr 34, poz. 183, z 1986 r. Nr 47, poz. 228, z 1987 r. Nr 21, poz. 123 i Nr 33, poz. 186, z 1989 r. Nr 20, poz. 107, z 1990 r. Nr 34, poz. 201, z 1991 r. Nr 100, poz. 442 i Nr 119, poz. 513, z 1994 r. Nr 122, poz. 593, z 1995 r. Nr 1, poz. 1 i Nr 74, poz. 368, z 1996 r. Nr 43, poz. 189 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 137, poz. 926 i Nr 141, poz. 944 oraz z 1998 r. Nr 162, poz. 1126) w art. 127:

- a) w § 3 po wyrazie „ministra” dodaje się wyrazy „lub samorządowe kolegium odwoławcze”,
- b) skreśla się § 4.

Art. 2. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz. U. Nr 91, poz. 577, z 1999 r. Nr 70, poz. 778 i z 2000 r. Nr 12, poz. 136) w art. 7 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) organem wyższego stopnia w rozumieniu przepisów o postępowaniu administracyjnym, jeżeli ustawy szczególne tak stanowią,”.

Art. 3. 1. W sprawach z zakresu administracji rządowej należących do właściwości organów jednostek samorządu terytorialnego, jeżeli ustawa szczególna nie stanowi, że odwołanie od decyzji przysługuje do wojewody, nie stwierdza się nieważności decyzji organu odwoławczego, wydanych w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia wejścia w życie ustawy, z tej przyczyny, że decyzja została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości wojewody albo samorządowego kolegium odwoławczego.

2. Odwołania w sprawach z zakresu administracji rządowej należących do właściwości organów jednostek samorządu terytorialnego, wszczęte po dniu 1 stycznia 1999 r. i nie zakończone przez organ wyższego stopnia decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, podlegają rozpatrzeniu przez właściwe miejscowo samorządowe kolegium odwoławcze, chyba że ustawy szczególne stanowią inaczej.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

269

USTAWA

z dnia 2 marca 2000 r.

o zmianie ustawy — Kodeks celny oraz ustawy — Kodeks postępowania cywilnego.

Art. 1. W ustawie z dnia 9 stycznia 1997 r. — Kodeks celny (Dz. U. Nr 23, poz. 117, Nr 64, poz. 407, Nr 121, poz. 770, Nr 157, poz. 1026 i Nr 160, poz. 1084, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 160, poz. 1063 oraz z 1999 r. Nr 40, poz. 402 i Nr 72, poz. 802) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 58:
 - a) w § 1 skreśla się zdanie drugie,
 - b) po § 1 dodaje się § 1a i 1b w brzmieniu:

„§ 1a. Jeżeli cofnięcie towaru, o którym mowa w § 1, jest niemożliwe lub niedopuszczalne, organ celny może nakazać zniszczenie towaru.

§ 1b. Jeżeli:

 - 1) umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne, o których mowa w § 1, przewidują przepadek towaru lub

2) nakaz zniszczenia, o którym mowa w § 1a, nie może być wydany z powodu braku osoby zobowiązanej w rozumieniu art. 36, lub

3) zniszczenie towaru jest nieuzasadnione — sąd, na wniosek organu celnego, orzeka o przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa.”;

2) art. 59 otrzymuje brzmienie:

„Art. 59. § 1. Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne uzależniają posiadanie, obrót lub rozpowszechnianie towarów od spełnienia określonych wymogów, to przywóz lub wywóz tych towarów może być dokonany pod warunkiem ich spełnienia. W wypadku niespełnienia tych wymogów

organ celny cofa towar za granicę lub na polski obszar celny, chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują jego przepadek albo inny sposób postępowania.

§ 2. Jeżeli cofnięcie towaru, o którym mowa w § 1, jest niemożliwe lub niedopuszczalne, organ celny może:

- 1) dokonać sprzedaży towaru osobie, która zapewnia spełnienie wymogów określonych w § 1 w terminie wyznaczonym przez organ celny albo gdy osoba ta zobowiąże się do dokonania powrotnego wywozu towaru, albo
- 2) nakazać zniszczenie towaru, w wypadku gdy dokonanie sprzedaży towaru będzie niemożliwe lub znacznie utrudnione.

§ 3. Jeżeli:

- 1) umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne, o których mowa w § 1, przewidują przepadek towaru lub
 - 2) dokonanie sprzedaży towaru jest niemożliwe lub znacznie utrudnione, lub
 - 3) nakaz zniszczenia, o którym mowa w § 2 pkt 2, nie może być wydany z powodu braku osoby zobowiązanej w rozumieniu art. 36, lub
 - 4) zniszczenie towaru jest nieuzasadnione
- sąd, na wniosek organu celnego, orzeka o przepadku towaru na rzecz Skarbu Państwa.

§ 4. W wypadkach, o których mowa w § 1—3, stosuje się przepis art. 58 § 2.

§ 5. Przepisów § 1—3 nie stosuje się do towarów niebezpiecznych, szkodliwych dla zdrowia lub środowiska naturalnego oraz łatwo psujących się. W takich wypadkach przepisy art. 58 stosuje się odpowiednio.”;

3) art. 77 otrzymuje brzmienie:

„Art. 77. § 1. Organ celny podejmuje, z zastrzeżeniem art. 59, niezbędne działania, włącznie ze sprzedażą towarów, w celu uregulowania sytuacji towarów, które:

- 1) nie mogły zostać zwolnione ze względu na to, że:
 - a) ich kontrola nie mogła zostać podjęta lub prowadzona w terminach ustalonych przez organ celny z przyczyn zależnych od zgłaszającego,
 - b) nie przedstawiono dokumentów, od których jest uzależnione objęcie towarów procedurą celną,

c) należności celne przywozowe lub celne wywozowe nie zostały uiszczone albo zabezpieczone w wymaganych terminach,

d) są przedmiotem zakazów i ograniczeń wynikających ze środków polityki handlowej,

2) nie zostały podjęte w terminie 30 dni od dnia ich zwolnienia przez organ celny.

§ 2. Jeżeli postępowanie, o którym mowa w § 1, nie doprowadziło do uregulowania sytuacji towarów, sąd, na wniosek organu celnego, orzeka o przepadku towarów na rzecz Skarbu Państwa.”;

4) w art. 190 w § 5 w pkt 1 po wyrazach „pkt 16” dodaje się przecinek oraz wyrazy „pkt 18”;

5) art. 268 otrzymuje brzmienie:

„Art. 268. § 1. Osoby zamieszkałe lub przebywające za granicą, nie mające adresu w Polsce, jeżeli nie ustanowiły pełnomocnika w Polsce, mają obowiązek wskazania w Polsce pełnomocnika do doręczeń, przy pierwszej czynności dokonanej przed organem celnym. Ustanowienie pełnomocnika lub wskazanie pełnomocnika do doręczeń jest skuteczne także w postępowaniu, o którym mowa w art. 274².

§ 2. W razie zaniedbania obowiązku, o którym mowa w § 1, stosuje się odpowiednio art. 267.

§ 3. W wypadku zatrzymania towaru organ celny poucza osobę, której towar zatrzymano, o obowiązku wskazania w Polsce pełnomocnika do doręczeń oraz o skutkach niedopełnienia tego obowiązku, co potwierdza się pisemnym protokołem.”;

6) po art. 274 dodaje się art. 274¹ i 274² w brzmieniu:

„Art. 274¹. § 1. W wypadkach, o których mowa w art. 38, art. 53 § 1, art. 59 § 2 pkt 1 i art. 77 § 1, sprzedaż towaru następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 2. Sprzedaż towaru, z zastrzeżeniem § 3, jest równoznaczna z dopuszczeniem towaru do obrotu, chyba że towar został sprzedany pod warunkiem dokonania powrotnego wywozu.

§ 3. Jeżeli sprzedaż jest dokonywana pod warunkiem nadania przeznaczenia celnego określonego przez organ celny, to obowiązki związane z nadaniem przeznaczenia celnego, wynikające z przepisów prawa celnego, powstają z chwilą wydania towarów nabywcy.

Art. 274². Do postępowania w sprawie przepadku towaru stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego.”

Art. 2. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z 1965 r. Nr 15, poz. 113, z 1974 r. Nr 27, poz. 157 i Nr 39, poz. 231, z 1975 r. Nr 45, poz. 234, z 1982 r. Nr 11, poz. 82 i Nr 30, poz. 210, z 1983 r. Nr 5, poz. 33, z 1984 r. Nr 45, poz. 241 i 242, z 1985 r. Nr 20, poz. 86, z 1987 r. Nr 21, poz. 123, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 4, poz. 21 i Nr 33, poz. 175, z 1990 r. Nr 14, poz. 88, Nr 34, poz. 198, Nr 53, poz. 306, Nr 55, poz. 318 i Nr 79, poz. 464, z 1991 r. Nr 7, poz. 24, Nr 22, poz. 92 i Nr 115, poz. 496, z 1993 r. Nr 12, poz. 53, z 1994 r. Nr 105, poz. 509, z 1995 r. Nr 83, poz. 417, z 1996 r. Nr 24, poz. 110, Nr 43, poz. 189, Nr 73, poz. 350 i Nr 149, poz. 703, z 1997 r. Nr 43, poz. 270, Nr 54, poz. 348, Nr 75, poz. 471, Nr 102, poz. 643, Nr 117, poz. 752, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 133, poz. 882, Nr 139, poz. 934, Nr 140, poz. 940 i Nr 141, poz. 944, z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 117, poz. 757 oraz z 1999 r. Nr 52, poz. 532) w części pierwszej w księdze drugiej w tytule II w dziale III po art. 610 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Przepadek rzeczy

Art. 610¹. § 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w sprawach o przepadek rzeczy będących towarami, które na podstawie przepisów prawa celnego podlegają przepadkowi.

§ 2. W sprawach, o których mowa w § 1, właściwy jest sąd miejsca zajęcia lub zatrzymania rzeczy będących towarami przez organ celny.

Art. 610². § 1. Postępowanie wszczyna się na wniosek organu celnego. Do wniosku dołącza się protokół z pouczenia o obowiązku wskazania w Polsce pełnomocnika do doręczeń oraz o skutkach niedopełnienia tego obowiąz-

ku, jeżeli protokół taki został sporządzony.

§ 2. Organ celny może domagać się w jednym wniosku orzeczenia przepadku rzeczy będących towarami zajętych lub zatrzymanymi w tych samych okolicznościach faktycznych, jeżeli ponadto sąd jest właściwy dla każdej sprawy.

Art. 610³. Uczestnikowi zamieszkałemu za granicą, który w postępowaniu w sprawach celnych nie ustanowił pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, ani nie wskazał w Polsce pełnomocnika do doręczeń, przeznaczone dla niego pisma sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia. W razie ustanowienia pełnomocnika do prowadzenia sprawy zamieszkałego w Polsce, który nie może być pełnomocnikiem procesowym, jego ustanowienie uważa się za wskazanie pełnomocnika do doręczeń.

Art. 610⁴. Wyznaczenie rozprawy zależy od uznania sądu.

Art. 610⁵. Do wykonania orzeczenia o przepadku towaru jest obowiązany organ celny, który złożył wniosek o orzeczenie przepadku. Wykonanie orzeczenia następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”

Art. 3. W sprawach dotyczących przepadku towarów, wszczętych i nie zakończonych decyzją ostateczną, stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 4, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

270

USTAWA

z dnia 2 marca 2000 r.

o zmianie ustawy o pracowniczych programach emerytalnych oraz niektórych innych ustaw.

Art. 1. W ustawie z dnia 22 sierpnia 1997 r. o pracowniczych programach emerytalnych (Dz. U. Nr 139, poz. 932 oraz z 1998 r. Nr 98, poz. 610 i Nr 162, poz. 1118) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2:

a) w pkt 1 wyraz „menadżerskiego” zastępuje się wyrazem „menedżerskiego”, a po wyrazach „jeżeli jest ona objęta” dodaje się wyrazy „obo-

wiązkowymi ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi z tego tytułu” oraz skreśla się wyrazy „ubezpieczeniem społecznym z tego tytułu”,

b) po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) grupowe inwestycyjne ubezpieczenie na życie pracowników — rodzaj ubezpieczenia w ramach grupy 3 działu I załącznika do